

DE TERUGKEER NAAR HET WOUD

MAAR ook dat leven bleef Robin Hood niet bevalen. Heimwee overviel hem naar Sherwood-woud, naar de hooge boomen, naar de slingerende paden, naar het gras en het mos en de duizenden bloemen, naar de zingende vogels en de gonzende insekten, vooral naar zijn trouwe mannen, en bovenal naar het graf van Marian.

Op zekeren dag vertrok hij. Met tranen in de oogen dankte hij de visschers voor al hun gastvrijheid. Hij moest beloven eens terug te keeren, en het geheele dorp deed hem uitgeleide.

— Arme man, zei een oude visschersvrouw, zijn leed moet wel groot zijn. Nooit heb ik hem zien glimlachen.

Neen, de tijd had de diepe wonde niet geheeld, en toen Robin Hood zijn geboortestreek naderde, drukte zijn smart hem zwaarder dan ooit.

De bladeren van de eeuwenoude boomen ruischten hem zacht een welkom toe. Het scheen of de vogels schooner zongen en de insekten harder gonsden, nu de vorst van het woud terugkeerde.

Weer zag Robin Hood de geliefde streek. Maar ach, ieder plekje had herinneringen, die zijn hart bedroefden. Daar, aan dien krommen eik, kwam vroeger Marian op hem toegelopen, als hij van zijn tochten terugkeerde. Ginds, onder dien schaduwtijken boom, hadden ze dikwijls gezeten om duizenden bekoorlijkheden van de natuur te bewonderen of naar het gezang van de vogels te luisteren.

Voorbij, alles voorbij! Weg die genoeglijke dagen. Ach, het woud was nog even schoon, maar zoo eenzaam, zoo verlaten, nu de Koningin er niet meer wandelde.

Getroffen, tot in het diepste van zijn ziel geroerd, stond Robin stil. Een grafterp! Vrienden hadden hem onderhouden en bloemen geplant.

De Koning van de buiten-de-wet-gestelden snikte als een kind.

— Marian, zuchtte hij, ach, waarom zijn wij zoo vroeg gescheiden?

Robin had trouw zijn hoorn bewaard. Hij haakte hem van

zijn gordelriem en als in de dagen van ouds, klonken luid de tonen in het ronde. Het was of de bladeren sterker ruischten, of het gansche woud trilde.

Daar kwamen ze toegesneld : de getrouwen. De juichkreet lag hun op de lippen, maar neen, hier, bij deze groeve, mocht niet gejubeld worden. Zij drukten allen innig de hand van hun hoofdman.

— Ik ben teruggekeerd, zei Robin zacht. Ik draag immers overal mijn leed mee. Maar ik kan niet leven buiten het woud. Gij hebt uw aanvoerder weer. Wij zullen samen leven, zooals vroeger. Dank u, mijn vrienden, voor de zorgen, aan dit graf. Dat zal ik nooit vergeten.

*
* *

Weer was Robin Hood de vorst van Sherwood-woud. Weer moesten de Normandiërs, die door het bosch trokken, als in de vroegere dagen, hun schatting betalen. En toen staatkundige gebeurtenissen Engeland beroerden, en de strijd losbrak, bewees de bende van Robin Hood waardevolle diensten aan de rechtvaardige partij.

Maar de hoofdman werd vroeg oud. Zijn haren werden wit. Over zijn gelaat lag een trek, die aan levensmoeheid denken deed.

Kleine John gaf zijn vriend en hoofdman den raad rust te zoeken voor eenige maanden, in een naburig klooster. Robin stribbelde lang tegen, maar tenslotte bezweek hij voor het dringende verzoek van zijn trouwsten makker, en hij begaf zich naar de stichting. Ziek van lichaam en ziel kwam hij er aan. Hij werd er liefderijk opgenomen en verpleegd.

Kleine John had erop gestaan zijn hoofdman gezelschap te houden tijdens dezes verblijf in het klooster.

— Trouw in de goede dagen, ook trouw in de slechte dagen, zei hij.

Robin had goed zich in te spannen om hem uit te leggen, dat hij den hoofdman vervangen moest bij de mannen in het woud, Kleine John had voor alles een antwoord klaar, betoogde, dat Roode Will even goed den hoofdman vervangen kon, en bleef.

De paters raadden Robin aan zich te doen ader laten. Dit geschiedde, en uitgeput door het bloedverlies, dat echter naar aller wensch hoop zou geven op beterschap, legde Robin Hood zich te bed.

In die dagen kreeg het klooster een voornamen gast. De abt van Ramsay, beheerder van de goederen van het graafschap Huntingdon, op rondreis door het land, had er zijn intrek genomen met een heel gevolg van geestelijken. De abt, die een van de voornaamste geestelijken was uit het land, werd met zeer veel eerbied en ontzag onthaald.

's Avonds gebruikte hij zijn maaltijd samen met den prior van het klooster.

— Wie is toch die reus, die hier rondloopt, vroeg de abt van Ramsay aan den prior. Ik meen dien kerel nog meer gezien te hebben, maar mijn geheugen is me niet meer zoo erg trouw en daarom kan ik me waarlijk niet herinneren waar.

— O, was het eenvoudige antwoord, dat is de oppasser van een zieken man, dien we hier herbergen.

— Verpleegt ge hier op het oogenblik vele zieken? vroeg de abt belangstellend.

— Eén slechts, legde de prior uit.

— Is het een ernstig geval?

— Tamelijk. Het is een flinke man. Een beetje te volbloedig echter, daarom heeft broeder heelmeeester hem een aderlating gegeven. Hij is nu herstellende.

— Is het onbescheiden te vragen, wie die zieke is? vroeg Ramsay.

— Heelemaal niet, antwoordde de prior argeloos. Het is een zekere Robin Hood, een man, die vele jaren in het woud heeft geleefd, naar het schijnt. Maar och, ge weet, heer abt, hoe weinig wij van wereldsche zaken afweten. Ik ben nu vijf en dertig jaar in het klooster, en in al die jaren heb ik de stichting geen drie maal verlaten. Alleen de jongste broeders gaan wel eens uit, als het niet anders kan.

— Hoe zegt ge, dat die zieke heet? vroeg de abt van Ramsay plots met veel meer belangstelling.

— Robin Hood.

— Zoo, zoo...

De abt scheen niet geneigd het gesprek in deze richting voort te zetten en handig begon hij over een ander onderwerp. Maar zijn gedachten werkten snel. Hij berekende de kansen, die hij had, om zijn gehaten tegenstander, die sinds zoovele jaren reeds, rechten deed gelden op het graafschap Huntingdon, uit den weg te ruimen. Hoofdzaak zou zijn: Kleine John uit de kamer van den zieke te verwijderen. Dan was de rest gemakkelijk genoeg.

Den ganschen dag bespiedde de abt van Ramsay de gan-

gen van Kleine John. Maar ver van de kamer van zijn hoofdman verwijderde de reus zich nooit. Er moest dus een list gebruikt worden.

Het was nacht. Kleine John zat voor de deur van de ziekenkamer, met zijn rug tegen den ruwen wand, het zwaard dwars over de knieën. Zoo waakte hij over zijn meester. Stille schreden naderden. Het was een man in een monnikspij.

— De prior wil u even spreken, zei de man, die de kap diep over zijn oogen getrokken had, tot Kleine John.

— Ik kan hier niet weg, antwoordde Robins vriend.

— Man, ge moogt den prior toch niet laten wachten. Hij heeft u een zeer belangrijke mededeeling te doen.

— Dan moet de prior bij mij komen, zei Kleine John.

— Ge lijkt wel gek, meende de monnik. De prior komt natuurlijk niet bij u, en als gij niet snel naar hem toegaat laat hij u misschien wel uit het klooster zetten.

Kleine John dacht even na.

— Ik moet hier blijven, zei hij, ik vertrouw al die vreemden niet in het klooster.

— Wel vriend, stelde de monnik voor, ik zal, als ge wilt, zoo lang uw plaats innemen. Mij kunt ge toch vertrouwen.

— Ik ken u wel niet, antwoordde de reus wantrouwig, maar uw kleed boezemt me genoeg vertrouwen in om u mijn plaats even af te staan.

Meteen stond hij op.

— Blijf hier staan, zei hij, laat niemand in de kamer binnentreden, niemand, goed begrepen. En overkomt er mijn meester iets, wee dan uw gebeente, pater of niet.

— Wees maar gerust, er zal uw vriend niets overkomen.

Kleine John verwijderde zich met snelle schreden. Nauwelijks had hij de gang verlaten of over het listige gelaat van den monnik gleed een boosaardige trek.

— Gelukt, mompelde hij, gelukt. En veel gemakkelijker dan ik dacht. Thans kan ik mijn familie van dien vervloekten graaf van Huntingdon verlossen. En het zal een ongeluk schijnen.

Zacht sloop hij op zijn teenen de kamer binnen, waar Robin sliep. De zieke bewoog zich onrustig op zijn leger. Bij het licht van de smokige fakkel, die ergens tegen een muur was opgehangen, naderde de abt van Ramsay, want hij was de laffe insluiper, den hoofdman uit het woud.

— Nu niet aarzelen, zei hij bij zichzelf, het is een eenige gelegenheid.

Snel rukte hij het verband van de wonde, die door de aderlating ontstaan was. Terwijl het bloed rijkelijk vloeide, sloop hij weg.

Plotseling ontwaakte Robin.

Wat was dat? Hij voelde zich zoo vreeselijk zwak. Het scheen, dat alle kracht van hem week. Dan tastte hij langs zijn lichaam en voelde het bloed.

Nauwelijks had hij nog het vermogen naar zijn hoorn te grijpen, dien hij naast zijn bedsonde had doen hangen. Hij bracht hem aan zijn mond, en hoeveel inspanning het ook kostte, toch kon hij een paar tonen uitstooten.

Kleine John, die het gansche klooster had afgezocht naar den prior, maar dezen nog niet had gevonden, hoorde de tonen vaag tot zich doordringen.

Zoo waakte hij over zijn meester
(blz. 152)

Hij bleef staan, als aan den grond gespijkerd.

— Dat is Robin, zei hij, geweldig geschrokken. En meteen maakte hij rechtsomkeert, holde gangen door, trappen op en kwam voor de kamer van zijn hoofdman, waar de monnik natuurlijk verdwenen was.

Nu begreep Kleine John... dat hij beetgenomen was. Hij stootte zich voor het hoofd.

— Dommerik, schold hij zichzelf, groote dommerik. Moet ge daarvoor zooveel jaren omgaan te midden van verraad en gevaar om u zoo dwaas te laten weglokken van een plaats, die ge gezworen hadt geen enkel oogenblik te zullen verlaten. O, maar als er Robin iets overkomen is, zullen ze boeten hier.

Hij sprong de kamer binnen en vond daar Robin Hood, half uit het bed geleund, met gesloten oogen en bleeke wangen. De hoofdman uit het woud ademde pijnlijk.

Kleine John greep de fakkel van den muur en lichtte bij. Hij zag dadelijk wat er gebeurd was.

— Verraad ! tierde hij. Verraad ! Vermoord hebben ze hem ! Dat eischt wraak !

Robin opende de oogen en keek zijn trouwen vriend langen tijd aan.

— Geen wraak, prevelde hij. Mijn dood moet vredig zijn. Blaas nog eens op den hoorn, John, alle vrienden moeten komen.

Kleine John sprong naar het venster, dat hij met één vuistslag openbeukte. Hij greep Robins hoorn en blies uit alle macht. Machtig en toch ook akelig klonken de wilde tonen in den donkeren nacht.

Kleine John blies tot hij van uit de verte antwoord kreeg.

— Zoo, zei hij, ze hebben het gehoord. Ze zullen wel gauw hier zijn.

Nu wendde hij zich weer tot zijn stervenden hoofdman, legde hem goed op het bed, trachtte het bloed te stelpen, zooveel hij kon.

Maar in de gang hoorde hij stappen en stemmen. De paters uit het klooster, opgeschrikt door het blazen van den hoorn, kwamen toegesneld om te zien, wat er gebeurde. Toen een hunner de deur van Robins kamer openduwde, stond hij tegenover de reusachtige gestalte van Kleine John, die hem, met het zwaard in de vuist, den toegang verbood.

— Niemand komt hier nog in, tierde de woudbewoner. Er is verraad gepleegd. Mijn meester sterft. Menschenhulp kan hier niet meer baten. Weest dankbaar, dat mijn meester en

vriend niet gewroken wil worden. Weest dankbaar, trouwelooze wakers.

De paters stonden ontsteld en begrepen niets van de taal van Kleine John. Maar ze zagen ook in, dat redeneeren met dien man nu nutteloos was. Hij leek wel dol, en zou waarachtig in staat geweest zijn iemand neer te beuken.

— Verdwijnt allemaal, schreeuwde John verder, verdwijnt, dat ik u niet meer zie.

Op een wenk van hun overste gingen de paters heen.

— We zullen bidden voor uw meester en voor u, zeiden ze.

Na korten tijd klonk hoefgetrappel voor het klooster. John snelde naar het raam.

— Langs hier, mannen! riep hij de getrouwe makkers toe. Langs hier voor Robin Hood!

Met getrokken zwaarden en opgeheven knuppels stormden de mannen het groote gebouw binnen en weldra verdrongen velen zich in de kamer, rondom het bed van den stervenden Robin. Doch allen konden het vertrek niet binnen.

Ondertusschen was de vroege dag in de lucht gekomen, zoodat de fakkels konden gedoofd worden. De eerste vogels zongen in het groen.

— Draagt me naar buiten, fluisterde de zieke, ik wil de lucht zien.

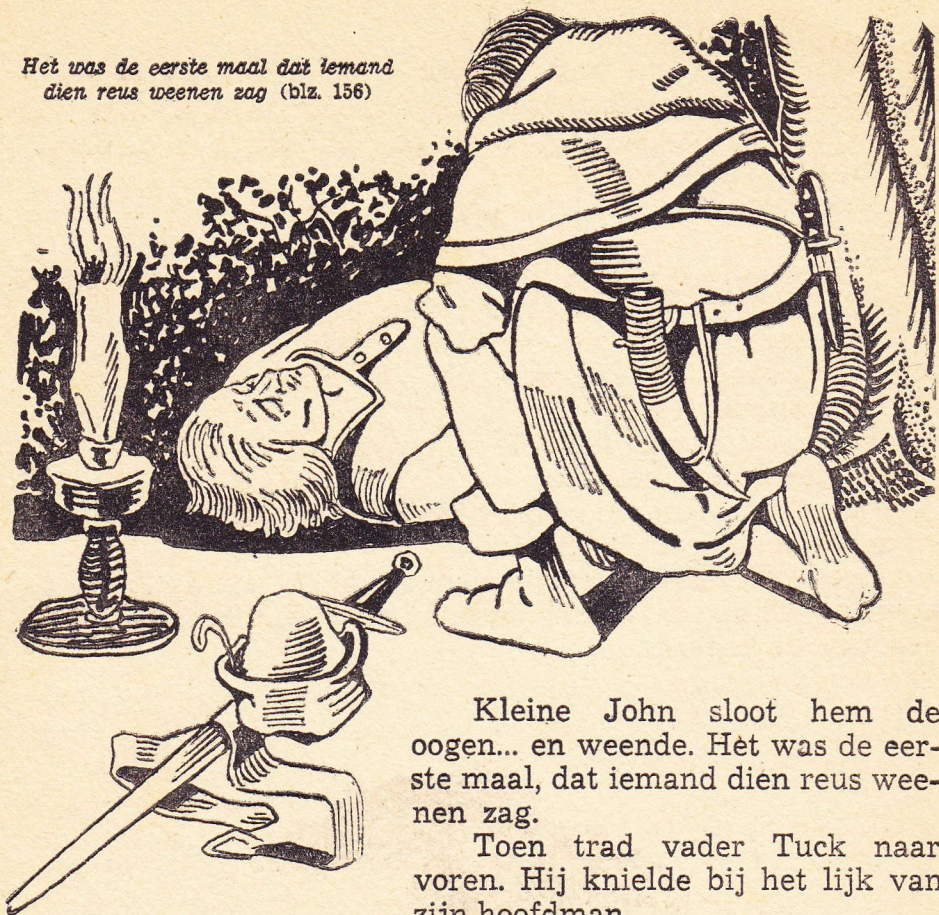
Robin werd dadelijk gehoorzaamd. De ruwe mannen uit het woud tilden hun hoofdman op, zoo voorzichtig ze maar konden, als waren ze bang hem pijn te doen. Op twee groote wapenschilden legden ze hem, en droegen hem naar buiten.

Daar lag hij op het gras.

— Vrienden, zei hij op flauwen toon, mijn einde nadert. Wreekt mijn dood niet. Zoekt ook niet, wie er schuld aan heeft. Het kwaad straft zichzelf. Ik dank u allen voor uw trouw en vriendschap. Ik dank u voor uw gehechtheid ook aan mijn overleden vrouw. Ik kon zonder Marian niet leven. Meent niet, dat ik daarom onverschillig ben jegens u. Mijn hart is vol van liefde voor u. Van liefde en van dankbaarheid. En gij, John, u dank ik in het bijzonder. Ge waart mijn trouwste vriend. Neem mijn plaats in. Stel u aan het hoofd van onze kameraden en leeft samen verder, zooals wij tot nu toe hebben geleefd. Blijft trouw aan rechtvaardigheid. Schuwt lafheid en valsheid. Blijft strijden, zoolang er Saksisch bloed in uw aderen vloeit.

Robin Hood, de buiten-de-wet-gestelde banneling, maar de weldoener van de armen, de beschermer van de verdrukten, was niet meer.

*Het was de eerste maal dat iemand
dien reus weenen zag (blz. 156)*

Kleine John sloot hem de oogen... en weende. Het was de eerste maal, dat iemand dien reus weenen zag.

Toen trad vader Tuck naar voren. Hij knielde bij het lijk van zijn hoofdman.

— Komt, zei hij. Legt voor een oogenblik uw zwaarden, knuppels, pijlen en bogen neer, en bidt met mij, voor Robins rust.

De mannen deden zooals hun werd gevraagd. Ze knielden en baden, en over veler wangen liepen tranen.

*
**

— We zullen Robin mee nemen naar het woud, zei Kleine John, toen allen weer rechtstonden na het gebed. Hij moet begraven worden naast Marian.

Het lijk van den hoofdman werd weer op wapenschilden gelegd. Naast hem legden zijn mannen zijn zwaard, zijn hoorn, zijn trouwen boog en zijn lederen koker met pijlen. Dan tilden de grootsten onder hen de schilden op hun schouders, en omringd door mannen te paard, begaf de treurige optocht zich naar het woud.

Met zijn wapens in de handen werd Robin neergelegd in den grafkuil, gegraven naast Marians laatste rustplaats. Zoo waren man en vrouw weer vereenigd : de Koning en de Koningin uit het woud.

Kleine John was ook niet meer de oude. Ook hij begon te treuren, en hij overleefde zijn vriend en meester niet lang.

Zekeren morgen zag een van de mannen hem, leunende tegen een boom, bij de grafterpen van Robin en Marian. Hij stond er als versteend.

De woudbewoner naderde en ontstelde.

Kleine John was dood.

Hij werd begraven naast zijn vriend, onder de hooge ruischende boomen van het woud.

Roode Will hield de vrije mannen uit het woud nog enkele jaren bij elkaar, maar toen ook hij gestorven was, verspreidden zich de anderen.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158